

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 26 NOIEMBRIE 1975¹

Société des grands moulins des Antilles
împotriva Comisiei Comunităților Europene

Cauza 99/74

În cauza 99/74,

SOCIÉTÉ DES GRANDS MOULINS DES ANTILLES, prin președintele și directorul său general, reprezentată de Maître Jean-Denis Bredin, avocat la Cour de Paris, cu domiciliul ales în Luxemburg la biroul lui Maître Georges Margue, 20, rue Philippe II,

reclamantă,

împotriva

COMISIEI COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentată de consilierul său juridic, J. H. J. Bourgeois, în calitate de agent, asistat de G. zur Hausen, membru al Serviciului juridic al Comisiei, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul lui Mario Cervino, consilier juridic, Bâtiment CFL, place de la Gare,

pârâtă,

având ca obiect o acțiune în despăgubiri, în temeiul articolului 215 paragraful al doilea din Tratatul CEE.

CURTEA,

constituită din: R. Lecourt, președinte, R. Monaco și H. Kutscher, președinți de cameră, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, M. Sørensen. Mackenzie Stuart și A. O'Keefe, judecători,

avocat general: A. Trabucchi

grefier: A. Van Houtte,

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1 Întrucât în temeiul cererii introductive de instanță, societatea reclamantă solicită obligarea Comunității la plata sumei de 501 428,15 FF,

¹ Limba de procedură: franceza.

„cu titlu de reparare a prejudiciului care i-a cauzat prin refuzul ilegal și implicit al Comisiei Comunităților Europene, de a plăti sumele următoare:

1. Restituirile datorate acesteia pentru exporturile de cereale din departamentul francez de peste mări ... către o țară terță.

2. Plata compensatorie pentru stocurile din anul comercial 1972-1973: FF 278 452,18”;

2 întrucât reclamanta, stabilită într-unul din departamentele franceze de peste mări, a solicitat un anumit număr de certificate de export pentru cereale, stabilind în avans valoarea restituirii;

3 întrucât în plus, aceasta susține că a îndeplinit toate condițiile care îi dădeau dreptul la restituirile stabilite în avans în temeiul articolului 16 din Regulamentul nr. 120/67 (JO 1967, p. 2269) și al regulamentelor de punere în aplicare;

4 întrucât, pentru cantitățile de cereale pe care le deținea în stoc la sfârșitul anului comercial 1972-1973, reclamanta susține că a realizat formalitățile necesare care îi dădeau dreptul la obținerea indemnitațiilor prevăzute la articolul 9 din Regulamentul nr. 120/67 și în regulamentele de punere în aplicare;

5 întrucât, în temeiul articolului 10 din Regulamentul nr. 1041/67/CEE al Comisiei (JO nr. 314, p. 9), restituirea este plătită de statul membru pe teritoriul căruia s-au realizat formalitățile vamale de export;

6 întrucât, în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1554/73 (JO L 156, p. 13), plata compensatorie „se acordă de către autoritatea competentă a statului membru pe teritoriul căruia se află stocurile”;

7 întrucât dispozițiile Regulamentului nr. 120/67 care prevedeau acordarea unei restituiri la export și a unei plăți compensatorii pentru stocuri, precum și regulamentele de aplicare ale Comisiei, care prevăd valoarea și modalitățile de plată sunt direct aplicabile pe întregul teritoriu al Republicii Franceze;

8 întrucât, pentru a revendica plata sumelor datorate acesteia în temeiul legislației comunitare direct aplicabile, reclamanta s-a adresat fără succes autorității competente a Republicii Franceze, însă fără a sesiza instanțele acestui stat;

9 întrucât societatea reclamantă s-a adresat ulterior Comisiei pentru a obține plata, printr-o cerere din 27 august 1974;

10 întrucât Comisia a respins implicit această cerere, reclamanta a introdus prezenta acțiune, în temeiul articolului 215 din Tratatul CEE;

11 întrucât Comisia invocă trei motive de inadmisibilitate a acțiunii;

12 întrucât, în primul rând, aceasta susține că „greșeala” invocată de reclamantă constă în refuzul Comisiei de a plăti, însă exercitarea unei acțiuni în despăgubiri presupune existența unui prejudiciu, care este diferit de neplată;

13 întrucât, în al doilea rând, acțiunea este greșit introdusă, competența de a plăti sumele în cauză nerevenindu-i Comunității, ci doar statelor membre;

14 întrucât, în al treilea rând, aceasta susține că acțiunea nu este admisibilă în stadiul actual, deoarece instanța națională nu a avut încă ocazia să se pronunțe asupra existenței vreunui drept în favoarea reclamantei, în raport cu administrația națională competentă;

15 întrucât acțiunea în despăgubiri prevăzută la articolele 178 și 215 din tratat a fost instituită ca o acțiune autonomă, având funcția sa specifică în cadrul sistemului căilor de atac, fiind subordonată unor condiții de exercitare concepute în funcție de obiectivul său specific;

16 întrucât refuzul unei instituții comunitare de a plăti o datorie care poate aparține eventual unui stat membru, în temeiul dreptului comunitar, nu face obiectul răspunderii extracontractuale a Comunității;

17 întrucât, pentru a exista o acțiune în răspundere extracontractuală, trebuie să se invoce existența unui prejudiciu rezultând dintr-o acțiune sau dintr-o omisiune a Comunității;

18 întrucât, în răspunsul său, reclamanta a precizat conținutul cererii sale, în încercarea de a o încadra la acțiunea în răspundere extracontractuală;

19 întrucât acesta susține că refuzul ilicit al Comisiei de a finanța cheltuielile care îi revin Republicii Franceze în temeiul regulamentelor agricole pentru departamentele de peste mări a determinat autoritățile franceze competente să îi refuze sumele care îi sunt datorate și că acest refuz ilicit al Comisiei angajează răspunderea extracontractuală a Comunității;

20 întrucât reclamanta invocă din nou dreptul de a obține plata, fie din partea Comisiei, fie a autorității franceze, în temeiul Regulamentului nr. 120/67 și al regulamentelor de punere în aplicare a acestuia;

21 întrucât acțiunea acesteia vizează, în fapt, plata sumelor despre care reclamanta pretinde că sunt datorate în temeiul dreptului comunitar de către Comunitate, în locul autorității competente a statului în cauză;

22 întrucât dispozițiile dreptului comunitar, în special articolul 10 din Regulamentul nr. 1041/67 și articolul 3 din Regulamentul nr. 1554/73 afirmă fără îndoială că plata sau refuzul plății sunt măsuri care țin de actele autorităților naționale;

23 întrucât instanțelor naționale competente le revine sarcina de a se pronunța cu privire la legalitatea acestor acte, în conformitate cu dreptul comunitar, în formele prevăzute de dreptul național și recurgând eventual la articolul 177 din tratat;

24 întrucât, prin urmare, încercarea reclamantei de a eluda sensul precis al regulamentelor de punere în aplicare, care prevedeau că autoritățile naționale au competențele necesare, nu poate fi admisă, cu atât mai mult cu cât eventualele sale drepturi în raport cu acestea nu pot depinde de o autorizare de finanțare prealabilă din partea Comunității;

25 întrucât reclamanta nu a putut demonstra vreun prejudiciu rezultând dintr-o acțiune sau dintr-o omisiune a Comunității care să o poată afecta, acțiunea sa este inadmisibilă, în temeiul articolului 178 din tratat;

Cu privire la cheltuielile de judecată

26 întrucât în temeiul articolului 69 alineatul (2) din regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată;

27 întrucât, în cazul de față, reclamanta a căzut în pretenții;

28 întrucât, prin urmare, aceasta trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată;

Pentru aceste motive,

CURTEA,

hotărăște:

1. Respinge acțiunea ca inadmisibilă;

2. Obligă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

Lecourt	Monaco	Kutscher	Donner	Mertens de Wilmars
Pescatore	Sørensen	Mackenzie Stuart		O'Keefe

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 26 noiembrie 1975.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
R. Lecourt